

**Jan Mazur OSPPE, *Afirmacja dobra wspólnego. Katolicka nauka społeczna propozycją dla polityki*, Wydawnictwo Adam Marszałek, [Toruń] 2015, 166 stron (ISBN 978-83-8019-171-6)**

Wydana niedawno książka pt. *Afirmacja dobra wspólnego* stanowi wartościowe przedłożenie aktualnego dziś zagadnienia, którym jest właściwe rozumienie polityki w świetle wskazań katolickiej nauki społecznej. Na gruncie nauki społecznej Kościoła polityka i sprawy z nią związane ściśle łączą się z dobrem wspólnym. Polityka jest bowiem dziełem człowieka mającym służyć dobru wspólnemu. Można więc powiedzieć, że pod tym względem chrześcijaństwo inspiruje moralność jednostkową i społeczną, wnosząc tym samym cenne elementy w życie polityczne.

Polityka bez wartości moralnych przekształca się stopniowo w jawną lub zakamuflowaną dyktaturę, występuje przeciwko człowiekowi i społecznościom ludzkim. Kościół nieustannie przypomina, że polityka ma rację bytu tylko wówczas, gdy służy człowiekowi. Jeżeli działalność polityczna staje się celem samym dla siebie, nie tylko traci rację bytu, ale nawet może stać się źródłem alienacji. Do jej zadań należy troska o prawdziwą demokrację. Demokracja zaś zakłada sprawiedliwą politykę społeczną i wyznaniową.

Dobrze się stało, że Autor rozpoczyna swoje opracowanie od spojrzenia na dotychczasowe bogate nauczanie społeczne i polityczne Kościoła w wyznaczonym przez tytuł zakresie. Od samego początku, poprzez kolejne stulecia aż do chwili obecnej Kościół konfrontuje swoje nauczanie ze światem i jego problemami, próbuje znaleźć na nie odpowiedź w świetle wiary i moralności chrześcijańskiej. Nauczanie to rodzi się w świetle Słowa Bożego i jest odpowiedzią na wyzwania teraźniejszości. Głównym przedmiotem tego nauczania jest godność osoby ludzkiej i obrona niezbywalnych praw ludzkich (rozdz. 1).

Chociaż życie społeczne, a więc także i polityczne, posiada swe własne autonomiczne prawa, wedle których ma się rozwijać, to jednak nie jest wyjęte spod prawa moralnego ani od niego niezależne. Zagadnienia społeczne dotyczą bowiem stosunków między ludźmi i dlatego powinny być normowane zasadami moralnymi i społecznymi. Obowiązkiem Kościoła jest więc głoszenie i obrona prawa moralnego oraz troska o to, by stosowała się do niego cała działalność ludzka. Innymi słowy, jest to troska o ustawiczne budowanie sumienia wszystkich ludzi dobrej woli (rozdz. 2).

W rozważaniach o Jana Mazura nie brakuje odwołania do nauczania papieża Franciszka, a zwłaszcza do jego adhortacji *Evangelii gaudium* (*Radość Ewangelii*), która jest traktowana jako dokument programowy. Papież podejmuje w niej temat głoszenia Ewangelii w świecie współczesnym. Pragnie on, aby wszyscy ochrzczeni z nową żarliwością i dynamizmem nieśli innym miłość Chrystusa, radość i piękno przyjaźni z Nim.

Ojciec święty jest świadom, że tego rodzaju misja ma się realizować w obliczu wielkiego zagrożenia, jakim dla współczesnego świata, pogrążonego w konsumpcji, jest smutek rodzący się w sercu chciwym, przyzwyczajonym do wygody, a także antyludzka ekonomia, marginalizująca człowieka, nastawiona jedynie na maksymalny zysk.

Interesujące naukowo i nowatorskie jest podejście Autora do społecznego wymiaru kerygmy w ujęciu *Evangelii gaudium*. Zauważa on, że takie zagadnienia, jak: wyzwolenie ubogich, dialog społeczny i pokój społeczny stanowią ważne priorytety dla współczesnej polityki społecznej (rozdz. 3). Ich pogłębioną interpretację ułatwiają wskazane przez Autora zasady papieża Franciszka. Zostały one omówione w ostatnim rozdziale jako pewne zwieńczenie rozważań dotyczących dobra wspólnego w rozumieniu chrześcijańskim.

Całość opracowania jest bardzo interesująca. Wydaje się, że jej lektura może dostarczyć cennych inspiracji dla ludzi wierzących, którzy zaangażowani są w życie polityczne. Ponadto nie bez racji można się spodziewać, że lektura książki pogłębí świadomość tego, czym w istocie jest dobro wspólne, i wzbudzi w czytelnikach większą odpowiedzialność za jego rozwój.

ks. Tadeusz Borutka